Estetica unei trăiri astrale (I)

On Aprilie 07, 2018

Fii pregătit pentru o lungă călătorie în jurul lumii, căutând surse de inspirație în stilul celorlalți de a construi un „înainte”.

Am văzut multe în lunga perioadă a vieții mele, cât să cuprind universul în timpul unei întreruperi de ceas, prin caracterul ei experimental, temporar și efemer, dar cu mare deschidere spre observarea istoriei prin ochiul vigilent al unui artist realist. Darul de a fi pretutindeni, nevoia de statornicie și de aprofundare a realității aproape uitate, valorile unei teme universale, traduse într-o autonomie expresivă distinct perceptibilă de obiectul căruia îi împlinește hotarele spațiale, sunt imanente proceselor percepției vizuale.

Dependența de o concepție cu limite precise, aceea a autocunoașterii în urma reflecției unei oglinzi care mărește orice detaliu al vieții favorabil creării unei opere de mare valoare, este singura cale de a comunica acel ceva aflat mereu dincolo de toate atributele posibile la superlativ, literare și estetice. Ceva ce numai eu pot să transmit adânc și stăruitor în murmurul inefabil al unei conversații uitate cu Dumnezeu.

De-a lungul istoriei am trăit permanent aceste două forme de viață, prin ele însele o fervoare autentică izvorâtă din convingerile unui estetician care poate șterge pentru totdeauna toate semnele pe care le-a lăsat timpul, dar nu o face datorită frumuseții unui ideal numit simplu: nemurire. Una care vine din fondul comun al tuturor întâmplărilor nebunești prin care a trecut omenirea, vădite dintr-o sferă a valorilor perene, și una diferențială care s-a creat pe acest fond.

Iar cum realitatea trebuie să fie exprimată în termeni artistici, fără de care virtuțile expresive ale liniei și amploarea relațiilor simbolice exprimate ca mijloc de limbaj nu ar putea exista, atunci pot s-o formulez astfel: fiecare element devine mai puternic prin contrastul față de alt element.

Leadership: Iei în considerare acea stare de a fi pretutindeni în imaginea aleasă drept fundal al existenței, prin definirea expresă a noțiunii de "împrejurare” pe care se întemeiază valorile unor constante universale?

L-am întâlnit prima oară pe meșterul Rembrandt, un om posac și tăcut, sub bolta întunecoasă a deșertăciunii acestei lumi încercând să-și îmbunătățească tehnica de clar-obscur. Era "singurul pictor care și-a putut permite să amestece noroiul cu strălucirea ochilor, focul cu cenușa, sau să facă culorile să strălucească proaspăt". N-am încetat să mă întreb cum a reușit un om chinuit de multe griji și atâta sărăcie să aducă mai multă informație și profunzime pentru conturarea imaginii istorice decât regele Solomon care era neîntrecut în bogăție și înțelepciune.

În istoria bătăliei de la Austerlitz, cunoscută ca Bătălia celor trei împărați, una dintre cele mai mari victorii ale lui Napoleon, m-am remarcat prin îndârjirea cu care privirea pictorului François Gérard a vrut să obțină acel unic cadru fix al spațiului-timp, în ciuda dinamismului unei nații în plină extensiune, prin imortalizarea naturii reflexive, hotărâte și vizionare a unui zeu în măreția lui unică.

Povestea mea continuă ca în 1001 de nopți, un rob mă luă de mână și mă duse într-o sală care era împodobită numai cu frumusețea și cu liniile și desăvârșite, pe "The Terrace of the Seraglio", unde pictorul Jean-Leon Gerome a surprins momentul cel mai vibrant al unei epoci

artistice uitate.

Când ești prins în mirajul viu al universului, singura cale de fixare a realității este culoarea pe care o atribui subiectului unei vieți care face parte din tine.

Fără îndoială, am trăit o viață anterioară destul de agitată. Am fost de față când aheii au reușit să pătrundă în cetatea asediată, prin vicleșugul calului troian, masacrând fără discriminare pe locuitorii Troiei și profanând templele, gest ce a atras ulterior mânia zeilor. N-am lipsit nicidecum la căderea Constantinopolului, când sultanul Mehmet a declarat că el este "Singura Lege" și că nici măcar Dumnezeu nu este în stare să-și dispute puterea cu dânsul asupra poporului pământean.

Poate că sunt unul dintre aceia care, în toate timpurile, au continuat să trăiască, fiindcă universul lasă întotdeauna în urmă o rămășiță din nemărginirea sa tainică pentru a împrăștia mai puțin de o sutime din masa lui în conștiința muritorilor. Însă, niciun artist nu a reușit să surprindă prezența mea de-a lungul secolelor, chiar dacă cele două constante ale mele – persistența și recurența – se întind spre cele scrise în cărțile veșniciei.

Uneori, mă simt ca o mare din care nu am înțeles decât un val, asemenea artistului ce se desprinde de evenimentele realității, afundându-se într-un soi de *empty spaces* ca să reconstituie imaginativ o istorie, treceri lumești spre o experiență unică de cunoaștere care îi oferă șansa de a se reconstitui ca un fel de "secret keeper" în abisul unui timp fără timp.

Numai Dumnezeu are înrâurire asupra omului rătăcit într-o lume care își retrăiește veșnic trecutul, ca o minge învârtindu-se în jurul propriei axe, până când El însuși ajunge să fie înlocuit de un om. Dar nu de orice om, ci de un artist grandios al sublimului în arta explorării unor tărâmuri noi, văzute ca o totalizare prealabilă a experienței în timp și spațiu.

Sufletul îmi pare a fi stăpânit de același sentiment al predestinării pe care îl experimentează eroul lui Mika Waltari:

"Eu, Turms, nemuritorul, cred că așa va fi. Chiar dacă ceea ce am scris va dispărea, chiar dacă cerneala se va dizolva, chiar dacă hârtia de stuf se va fărâmița, chiar dacă limbile în care am scris se vor fi șters din memoria oamenilor, scriind aceste cuvinte, am legat fiecare piatră a vieții mele de întâmplările pe care vreau să mi le amintesc. Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce."

Nevoia de statornicie și de aprofundare a realității spirituale este experiența pe care o trăiești în momentul unei îndepărtări de cele lumești care culminează cu apropierea de cele nemuritoare.

Estetica unei trăiri astrale este mărturia unei vieți dedicate artei, pe două planuri paralele – al creației prin imagine și al scrisului prin rememorarea unor informații seculare, milenare, pe care am ajuns să le uităm.

Singura experiența posibilă, nelimitată în timpul și spațiul infinit, turnată într-o vibrație universală, este încercarea de reconstituire a istoriei prin exploatarea ingenioasă a relației dintre imaginație și realitate, transpusă într-o imagine care face viața unora o poveste cu adevărat nemuritoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-trairi-astrale.html